

Sygn. akt VIII Ua 20/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Jadwiga Szumielewicz

Sędziowie: SO Dorota Stańczyk (spr.)

SR. del. do SO Elżbieta Kiszczak-Glińska

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Sobczuk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 czerwca 2017 roku w L.

sprawy z odwołania P. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w L.

o prawo do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego

na skutek apelacji wniesionej przez wnioskodawcę

od wyroku Sądu Rejonowego Lublin - Zachód w Lublinie VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 30 listopada 2016 roku sygn. akt VII U 688/15

oddala apelację.

Elżbieta Kiszczak-Glińska Jadwiga Szumielewicz Dorota Stańczyk

Sygn. akt VIII Ua 20/17

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2016 roku, sygnatura kat VII U 688/15 Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał wnioskodawcy P. P. prawo do świadczenia rehabilitacyjnego z ubezpieczenia wypadkowego na okres 4 miesięcy poczynając od dnia 11 marca 2015 roku.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych i rozważaniach prawnych:

P. P. był zatrudniony na podstawie umowy o pracę i z tego tytułu podlegał ubezpieczeniom społecznym, w tym ubezpieczeniu chorobowemu i wypadkowemu. Zatrudnienie wnioskodawcy ustało z dniem 30 września 2014 roku.

W dniu (...)roku P. P. stawiał się w celu świadczenia pracy w (...) S.A z siedzibą w M.. Był zatrudniony na wydziale drobiarskim. Na polecenie bezpośredniego przełożonego został skierowany do pracy w dziale pierza, gdzie miał wraz z innymi pracownikami załadować worki z pierzem na samochód, na którym był ustawiony kontener. Praca oddelegowanych pracowników wyglądała w ten sposób, że dwóch pracowników stojących na ziemi brało worki z pierzem o wadze około 30 kg z magazynu pierza i kładło na podłodze kontenera, natomiast dwóch pracowników

stojących wewnątrz kontenera brało worek i układali w stosy jeden w drugi, zaś trzeci pracownik, który był też wewnątrz kontenera wchodził na wierzch stosu worków i swoim ciężarem ugniatał je w celu maksymalnego załadowania wewnątrz kontenera. Po ugnieceniu worków pracownik ten spuszczał nogi i zeskakiwał na podłogę kontenera. W czasie wykonywania tych czynności około godziny 10.00 P. P. ugniatał stos worków, który był na wysokości około 2 metrów, spuścił nogi i zeskoczył na podłogę kontenera. W czasie tego zeskakiwania poczuł nagły, (...)Po tym zdarzeniu skarżący nie zajmował się już ugniataniem pierza, a jedynie podawał z innym pracownikiem worki. Ból się nasilał, jednak skarżący zlekceważył to, gdyż myślał, że mu przejdzie. Dopiero na drugi dzień tj.(...) roku nie stawiał się do pracy i udał się po pomoc lekarską.

Po przeprowadzonym postępowaniu mającym na celu wyjaśnienie okoliczności zdarzenia z dnia (...)roku, pracodawca uznał przedmiotowe zdarzenie za wypadek przy pracy. Nie stwierdzono, że poszkodowany był w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środków odurzających lub psychotropowych. Nie stwierdzono też, aby wyłączną przyczyną wypadku było udowodnione naruszenie przez poszkodowanego przepisów dotyczących ochrony życia lub zdrowia, spowodowane przez niego umyślne lub w skutek rażącego niedbalstwa.

W wyniku zdarzenia z dnia (...) roku P. P. doznał(...)przeszedł w dniu 5 kwietnia 2016 roku. W dniu badania przez biegłego W. P. był we wczesnym okresie pooperacyjnym.

W okresie od dnia (...) roku był niezdolny do pracy z powodu choroby. Z dniem 10 marca 2015 roku upłynął 182 dniowy okres zasiłkowy. W tym okresie wnioskodawca był nieprzerwanie niezdolny do pracy i pobierał zasiłek chorobowy.

W dniu 6 marca 2015 roku P. P. złożył wniosek o przyznanie mu prawa do świadczenia rehabilitacyjnego w związku z wypadkiem przy pracy.

Na mocy orzeczenia lekarza orzecznika ZUS z dnia 2 kwietnia 2015 roku uznano, że w związku z rokowaniem odzyskania zdolności do pracy, istnieją okoliczności uzasadniające ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego na okres 4 miesięcy, licząc od daty wyczerpania zasiłku chorobowego. Przy dokonaniu ustaleń orzeczniczych uwzględniono, że mimo leczenia utrzymują się (...) ogranicza możliwości zarobkowe i uzasadnia świadczenie rehabilitacyjne.

W dniu 9 kwietnia 2015 roku wobec podniesienia zarzutu wadliwości dotyczącego zasadności orzeczenia sprawę przekazano do rozpatrzenia komisji lekarskiej Zakładu. Na mocy orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 22 kwietnia 2015 roku ustalono brak okoliczności uzasadniających ustalenie uprawnień do świadczenia rehabilitacyjnego. Orzeczenie zostało wydane po przeprowadzeniu badania bezpośredniego i dokonaniu analizy przedstawionej dokumentacji medycznej. Uwzględniono, że mimo zmian pourazowych w (...)prawnym nie ma przeciwwskazań do powrotu do pracy zawodowej, w wyniku przeprowadzonego leczenia i rehabilitacji ubezpieczony odzyskał zdolność do pracy na ogólnym rynku pracy ewentualnie z uwzględnieniem przeciwwskazań do powrotu do przeciążenia kolana, co uwzględniając brak wyuczonego zawodu i młody wiek badanego nie daje podstaw do orzekania świadczenia rehabilitacyjnego. Ponowne leczenie(...)jest zabiegiem planowanym, brak w dokumentacji potwierdzenia dokładnej daty zabiegu, poza tym operacja może zostać przesunięta.

Wobec orzeczenia Komisji Lekarskiej ZUS, wydano decyzją z dnia 27 kwietnia 2015 roku, na mocy której organ rentowy odmówił P. P. przyznania świadczenia rehabilitacyjnego.

Postanowieniem z dnia 6 sierpnia 2015 roku Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego sądowego ortopedy celem wypowiedzenia się, czy po wyczerpaniu 182 dni zasiłku chorobowego, tj. po dniu 10 marca 2015 roku skarżący był nadal niezdolny do pracy, a jeżeli tak, to czy dalsze leczenie lub rehabilitacja rokowały odzyskanie przez skarżącego zdolności do pracy oraz jak długo powinna trwać ewentualna rehabilitacja lub leczenie, czy też wnioskodawca odzyskał zdolność do pracy, jeżeli tak, to kiedy.

M. G. rozpoznał u wnioskodawcy (...)Uznał, że rozpoznane schorzenie nie powoduje niezdolności do pracy po dniu 10 marca 2015 roku. Po przeprowadzonym badaniu stwierdził, że skarżący (...) jest na tyle dobra, iż wnioskodawca

może wykonywać zatrudnienie od dnia 11 marca 2015 roku. A.(...)zostanie przeprowadzona w trybie planowym. Od dnia zabiegu będzie uzasadnione ponowne uznanie niezdolności do pracy.

Wnioskodawca zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłego. Wskazał, że nie odzyskał zdolności do pracy, w dniu 4 kwietnia 2016 roku czeka go druga operacja, na którą czekał w kolejce kilka miesięcy. Przez cały ten czas miał problem z poruszaniem się. Często ma (...),(...)

W uwzględnieniu zarzutów P. P. został dopuszczony dowód z opinii biegłego lekarza ortopedy, poza opiniującym w sprawie. W opinii z dnia 4 sierpnia 2016 roku biegły ortopeda W. P. rozpoznał u skarżącego stan po(...) (...) i (...). Stan po (...)Zauważył, że z akt organu rentowego wynika, iż w dniu badania przez lekarza orzecznika ZUS w dniu 2 kwietnia 2015 roku (...) W ocenie biegłego wszystko powyższe wskazuje, że sprawność wnioskodawcy do września 2015 roku nie była wystarczająca do wykonywania dotychczasowej pracy. U osoby z (...)w warunkach badania może być wydolny, problemem jest zaś poruszanie się po powierzchniach nierównych bądź ciężka praca fizyczna, a taki był charakter dotychczasowego zatrudnienia wnioskodawcy. Ostatecznie biegły stwierdził niezdolność do pracy od dnia 11 marca 2015 roku na okres 4 miesięcy w wyniku wypadku przy pracy.

W piśmie procesowym z dnia 26 sierpnia 2016 roku pełnomocnik pozwanego zgłosił zastrzeżenia do opinii biegłego W. P.. Wnosił o dopuszczenie opinii rozstrzygającej. Podnosił, że biegły oparł się na poprzednich wynikach badań. Podnosił, że leczenie zostało zakończone w dniu 10 marca 2015 roku. Operacja wykonana w 2016 roku pozostaje bez wpływu na zdolność do pracy po dniu 10 marca 2015 roku. Biegły nie wziął pod uwagę, że ubezpieczony jest 23 letnim mężczyzną, bez zawodu, po ustaniu zatrudnienia. To są ważne czynniki wpływające zarówno na przebieg leczenia zmian pourazowych i kwalifikowanie do zatrudnienia.

W celu rozpoznania zarzutów postanowieniem z dnia 14 września 2016 roku Sad Rejonowy dopuścił dowód z opinii uzupełniającej biegłego W. P..

W opinii uzupełniającej biegły W. P. podtrzymał wnioski zawarte w opinii podstawowej. Wskazał, że opierał się na wynikach badań przeprowadzonych przez lekarzy orzeczników i biegłego ortopedy, które przypadają na okres sporny. Do tych wyników biegły odniósł się wykorzystując swoją wiedzę, ale przede wszystkim doświadczenie w zakresie leczenia i sprawności pacjentów po podobnych urazach kolana. Powoływanie się na wyniki badania fizykalnego innych specjalistów nie miało służyć dowodzeniu błędności ich oceny, a jedynie służyło przedstawieniu(...)w spornym okresie, gdyż było to jedynie dostępne w aktach. Z badań tych, przeprowadzonych w różnym czasie od ustania zasiłku chorobowego wynika, że skarżący nadal nie był osobą w pełni sprawną. Chód wnioskodawcy był z (...) Sprawność ta nie była wystarczająca do pracy fizycznej, która jest zgodna z poziomem kwalifikacji badanego, który ukończył tylko gimnazjum. W dokumentacji nie ma zaświadczenia o zakończeniu leczenia. Według biegłego, gdyby leczenie wnioskodawcy faktycznie zakończyło się po upływie okresu zasiłkowego i wnioskodawca powróciłby do pełnej sprawności, to nie byłoby potrzeby leczenia operacyjnego (...)

Na rozprawie w dniu 30 listopada 2016 roku wnioskodawca nie zgłosił zastrzeżeń do opinii biegłego W. P..

Pełnomocnik pozwanego wnosil o dopuszczenie dowodu z opinii rozstrzygającej.

Sąd I instancji postanowił oddalić zgłoszony wniosek dowodowy. Sąd ten ostatecznie podzielił opinię biegłego W. P. w całości. Wywiódł, iż została ona sporządzona przez biegłego lekarza specjalistę w swojej dziedzinie, z wieloletnim doświadczeniem zawodowym. Wydanie opinii biegły poprzedził zapoznaniem się z aktami sprawy, dokumentacją medyczną oraz przebadaniem wnioskodawcy. Swoje stanowisko w ocenie Sądu I instancji biegły wyczerpująco i przekonująco uzasadnił, opinia jest pełna, jasna, spójna i rzetelna, tak więc Sąd Rejonowy wskazał, iż nie miał żadnych podstaw, aby kwestionować jej prawidłowość. Zaprzeczanie przez stronę procesową wnioskom płynącym z opinii biegłego, nie mogło zaś stanowić podstawy do dopuszczenia kolejnej opinii. Sąd I instancji zwrócił też uwagę, że w rozpoznawanej sprawie, wnioski płynące z opinii biegłego W. P. pokrywają się z wnioskami, które zawarte są w orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS, który uznał, że prawo do świadczenia rehabilitacyjnego przysługuje po wyczerpaniu okresu zasiłkowego. Było to wynikiem przeprowadzonego badania wnioskodawcy w dniu 2 kwietnia

2015 roku, a więc zaraz po upływie okresu zasiłkowego. To badanie, było w ocenie Sądu Rejonowego niezasadnie zakwestionowane przez Komisję Lekarską ZUS, co przyczyniło się do wydania zaskarżonej decyzji.

Sąd I instancji nie podzielił natomiast wniosków płynących z opinii biegłego M. G., gdyż biegły ten nie dokonał rzetelnej analizy dokumentacji medycznej i wniosków płynących z badań wnioskodawcy przeprowadzonych w trakcie postępowania przed organem rentowym. Co więcej, biegły nie uwzględnił okoliczności wskazujących na to, że uraz jakiemu uległ wnioskodawca w dniu (...), którego leczenie wymagało przeprowadzenia dwóch zabiegów operacyjnych. Wnioskodawca wskazał, że w celu całkowitego wyleczenia powinien poddać się jeszcze trzeciej operacji.

W ocenie Sądu Rejonowego za wiarygodne należało uznać zeznania złożone przez wnioskodawcę, gdyż miały one oparcie w pozostałym zebrany w sprawie materiale dowodowym.

Mając na uwadze powyższe Sąd I instancji uznał odwołanie skarżącego za zasadne i jako takie, zasługujące na uwzględnienie.

Na wstępie Sąd ten podkreślił, że organ rentowy nie kwestionował okoliczności zdarzenia z dnia (...)roku i uznał, że zdarzenie to było wypadkiem przy pracy. Sporne między stronami było więc jedynie ustalenie, czy po okresie 182 dni okresu zasiłkowego tj. po dniu 10 marca 2015 roku skarżący był nadal niezdolny do pracy, a jeżeli tak, to czy dalsze leczenie lub rehabilitacja rokowały odzyskanie przez niego zdolności do pracy.

Sąd Rejonowy przystępując do rozważań prawnych przywołał treść art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2014 roku, poz. 159.), zgodnie z którym świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie to, zgodnie z ust. 2 cyt. przepisu, przysługuje na okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

P. P. był niezdolny do pracy od dnia 10 września 2014 roku do 10 marca 2015 roku, tj. przez 182 dni i z tego tytułu otrzymywał zasiłek chorobowy z ubezpieczenia wypadkowego.

W niniejszej sprawie dopuszczono dowód z opinii biegłych celem uzyskania wiadomości specjalnych niezbędnych do merytorycznego i prawidłowego orzekania. Oceny niezdolności do pracy skarżącego dokonał biegły z zakresu ortopedii. Jak wynikało z opinii biegłego sądowego W. P., którą podzielił ten Sąd, po dniu 10 marca 2015 roku skarżący nie odzyskał zdolności do pracy, a więc przysługuje mu świadczenie rehabilitacyjne za okres po dniu 10 marca 2015 roku, tj. od dnia 11 marca 2015 roku przez okres czterech miesięcy.

Mając więc, powyższe rozważania na uwadze, Sąd Rejonowy, mocą art. 477¹⁴ § 2 kpc zmienił zaskarżoną decyzję i orzekł, jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wniósł P. P., zaskarżając go w całości i domagając się jego zmiany poprzez przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego na dłuższy okres. Wskazał, iż domaga się przyznania tego świadczenia na okres 20 miesięcy. Przyznanie świadczenia rehabilitacyjnego na okres 4 miesięcy jest nieadekwatne, w jego ocenie, do okresu trwania jego choroby i rehabilitacji (apelacja – k. 92 a.s., uzupełnienie apelacji – k. 97 a.s.).

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna i nie zasługuje na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie Sąd Okręgowy podziela ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne Sądu Rejonowego, w związku z czym nie zachodzi potrzeba ich powtarzania.

Jak stanowi art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2016 r., poz. 372, tekst jedn. ze zmianami) świadczenie rehabilitacyjne

przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokują odzyskanie zdolności do pracy. W ust.2 cyt. przepisu wskazano że okres świadczenia rehabilitacyjnego nie może być dłuższy niż 12 miesięcy. Apelujący wnosi zaś, wbrew treści art. 18 ust.2 cyt. ustawy, o przyznanie świadczenia na okres 20 miesięcy.

Sąd I instancji, ustalając że po dniu 10 marca 2015 roku skarżący nie odzyskał zdolności do pracy, a więc przysługuje mu świadczenie rehabilitacyjne za okres po dniu 10 marca 2015 roku, tj. od dnia 11 marca 2015 roku przez okres czterech miesięcy, słusznie oparł się na opinii biegłego lekarza sądowych z zakresu ortopedii W. P. z dnia 17 maja 2016 roku. Biegły w oparciu o analizę dokumentacji medycznej ustalili, że nie jest on niezdolny do pracy od dnia 11 marca 2015 przez okres czterech miesięcy. Podkreślić należy, iż wnioskodawca nie składał w toku postępowania zastrzeżeń do tej opinii, nie składał żadnych nowych wniosków dowodowych. Na rozprawie apelacyjnej w dniu 28 czerwca 2017 roku oświadczył, iż z opinią tą się zgadza, jednak chce otrzymać świadczenie pieniężne za okres do listopada 2016 roku, gdyż nawet po marcu 2016 roku był nadal niezdolny do pracy.

W tym miejscu należy podnieść iż opinia biegłego W. P. w pełni przekonuje również Sąd Okręgowy. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy jest ona fachowa, kompetentna i rzetelna. Została wydana przez lekarza o adekwatnej do schorzenia wnioskodawcy specjalności, posiadającego wysoki poziom wiedzy medycznej w zakresie opiniowanego przedmiotu. Wnioskodawca nie przedstawił żadnych zarzutów, które mogłyby poddać w wątpliwość jej rzetelność, nie przedstawił żadnych nowych dowodów leczenia Tym samym brak argumentów pozwalających uznać, iż u wnioskodawcy nadal, po dniu 11 lipca 2015 roku, występuje niezdolność do pracy.

Słusznie również powołał się Sąd Rejonowy na utrwalone w orzecznictwie stanowisko, że subiektywna ocena stanu zdrowia wnioskodawcy, nieznaną poparcia w żadnych dowodach nie może skutecznie podważać trafności i rzetelności opinii biegłych sądowych (wyrok Sądu Najwyższego z 4 sierpnia 1999 roku, I PKN 20/99, OSNP z 2002 roku, OSNP 2000, nr 55, poz. 807).

Zgodnie z treścią art. 278 § 1 kodeksu postępowania cywilnego sąd może wezwać biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Taki wypadek ma miejsce w szczególności przy rozstrzygnięciu niezdolności do pracy, gdzie opinia dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości. Sąd nie może – wbrew opinii biegłych – oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu. Co więcej, nawet w przypadku, gdyby opinia nie przekonała sądu, nie może ona być weryfikowana, bądź dyskwalifikowana. W razie potrzeby sąd może jedynie zażądać ustnego wyjaśnienia opinii lub zażądać dodatkowej, uzupełniającej opinii (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 marca 2007 roku, III UK 130/06, LEX nr 368973; z dnia 6 grudnia 2012 roku, I UK 325/12, LEX nr 1619627).

Zgodnie natomiast z art. 286 kodeksu postępowania cywilnego sąd podejmie dalsze czynności dowodowe, jeśli uzna to za konieczne dla wyjaśnienia okoliczności spornych. W niniejszej sprawie taka konieczność nie zachodziła ani przed Sądem I instancji, ani przed Sądem odwoławczym. Argumenty skarżącego zawarte zarówno w zarzutach do opinii, jak i w apelacji, oparte są bowiem jedynie na polemice z prawidłowo ustalonym stanem faktycznym i nie mogą stanowić nowych dowodów, podlegających badaniu przez biegłych, a następnie przez Sąd. Z tego względu apelacja wnioskodawcy nie okazała się zasadna i podlegała oddaleniu.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy w Lublinie, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji wyroku.

Elżbieta Kiszczak-Glińska Jadwiga Szumielewicz Dorota Stańczyk